

Misbilligelse tilkjende. Nu tror jeg rigtignok, at ethvert andet Middel til at give sin Misbilligelse tilkjende paa vil være uden Virkning, og at ethvert andet Middel vil være meget mat, ja, at der der endog vil være noget Komisk ved — det maa den høitærede Minister selv indbømme — at give sin Misbilligelse tilkjende paa anden Maade. — Den høitærede Conseilspresident sagde dernæst, at et andet Bevis paa Fredsommelighed var, at den provisoriske Lov var forelagt i Forbindelse med Finantslovsforlaget. Jeg vil dertil sige, at det er mig et Bevis for, at den høitærede Minister har ønsket, at der blev gjort saa Lidt som muligt ved denne Sag, og har gjort dette muligt; men det kalder jeg et daarligt Bevis paa Fredsommelighed, naar man selv er Skyld i, at hele den Ting er kommen frem, som nøder os til at gjøre et saadant Skridt, som ganske vist ikke er fredsommeligt. Dette fastholder jeg, og den høitærede Conseilspresident har ikke i fjerneste Maade afkræftet det eller vist Nødvendigheden for at udstede den provisoriske Lov. Man er fra den anden Side kommen den høitærede Conseilspresident til Hjælp med den Bemærkning, at det var egentlig grundlovsstridigt, at man den Dag affaar Ministeren Ordet, og at Ministeren altid har Ret til at tage Ordet; men ærede Medlemmer maa huske paa, at Ministre ganske vist kunne tage Ordet, men hverken naar de ville eller som de ville, men bestandig under Sagttagelse af Forretningsordenen, og selvfølgelig er al den Tale om det Grundlovsstridige vistnok kun Misforstaaelse. — Et andet Bevis paa Fredsommelighed skulde være det, at Ministeriet ikke havde taget Mere, end hvad de to Thing vare enige om. Jeg vil sige, at, havde der virkelig fra Ministerens Side været Onske tilstede om Fred, saa havde det dog været rimeligt nok, at han i en saadan Sag, hvor Praxis — som jeg igaar har tilladt mig at estervise — har saa stor Betydning, ikke var gaaet et Skridt udover Praxis uden at forhandle med Thinget; thi da var det jo muligt, at han kunde have opnaaet som en Følge af en saadan Forhandling en saadan Lov af et saadant Indhold. Dersom det havde været den ærede Ministers alvorlige Mening, havde det været Veien i Stedet for paa egen Haand at sætte sig ud over en 27aarig Praxis og givet sig selv uhyre store Bevillinger. At Nogen kan tro, at det er et Forsøg paa at bevare Freden, og at Ministeren selv kan tro det, det fatter jeg aldeles ikke, naar jeg ikke skal tilskrive det Ministerens Bemærkning om, at den Tanke, der laa til Grund for den af ham udstedte provisoriske Lov, ikke var fremmed for dette Thing. Jeg tror, at den ærede Minister derved sigter til en anonym Artikel i et Blad, der blev udgivet af en Mand, der har været Medlem af dette Thing, men som ikke længere er det. (Modsigelse) Bladet blev udgivet af ham, men Artiklen var ikke af ham, han er ikke Med-

lem af Thinget, fordi han er død. Jeg maa sige, at det var en meget fin Maade, som dette Thing skulde have at ytre sine Ansuelser paa om denne Sag. — Den ærede Minister siger, at Sigtelser for Grundlovsbrud svarer han ikke paa. Nei, men jeg tror heller ikke, at saadanne Sigtelser ere fremsatte i den Forstand; Sigtelser, for at Ministeren skulde have gjort Noget, som han er kjender for Grundlovsbrud, ere ikke fremsatte, og jeg tror heller ikke, at den ærede Formand vilde have tilladt, at de bleve fremsatte; thi noget Saadant kan ikke fremsættes i en parlamentarisk Forsamling, men en Paastand om, at den Lov, som her foreligger, og som den ærede Minister ganske vist har underkvevet, er i faktisk Strid med Grundloven og selvfølgelig er et objektivt Grundlovsbrud, er ganske vist fremkommet, og den kunde den ærede Minister godt have forsvaret sig imod, hvis det overhoved havde været ham muligt.

Conseilspræsidenten (Strup): Det undrer mig nu igjen at høre den ærede Ordfører paaberaabe sig Praxis, ja, han kom endog saa til at sige en 27aarig Praxis for, at der, naar et Tilfælde indtraadte som det, der indtraadte i Foraaret, skulde forelægges et Forslag om en midlertidig Bevilling. Det undrer mig at høre den ærede Ordfører gjentage det, da han, om jeg ikke husker feil, igaar selv indrømmede, at dette Tilfælde var enestaaende. I alle de Tilfælde, hvor der tidligere har været forlangt en midlertidig Bevillingslov, har det kun gjældt om at vinde den fornødne Tid til at behandle Finantsloven; men dette Tilfælde har aldrig foreligget før, altsaa er det meningsløst at paaberaabe sig en Praxis, endog saa en 27aarig Praxis, for at dette i saadanne Tilfælde bør ske. Hvad der ogsaa undrede mig at høre fra den ærede Ordførers Side, var, at der ikke var nogen anden Maade, hvorpaa Thinget kunde give sin Misbilligelse af Loven af 12te April tilkjende end den, som nu er foreslaaet; thi, som den ærede Ordfører sagde, kun paa den Maade kunde det slaa Loven ihjel. Men dersom jeg ikke har hørt feil eller har misforstaaet den ærede Ordfører, saa har han tidligere søgt at bevise, at denne Lov egentlig ikke behøvede at slaas ihjel, da det ikke var en Lov; men at det, det gjaldt om, var at faae nedlagt en Protest mod Loven. Men en saadan Protest mod Loven kunde — det fastholder jeg — gives af dette Thing paa anden Maade end netop ved at slaa Loven ihjel. Naar jeg før fraraabede Thinget at vedtage Forkastelsen af Loven, fraraabede Thinget at drive det til en sandsynlig Gjentagelse af det, der skete den 12te April, og jeg saa begrundede det paa, at jo hyppigere dette gjentoges — og det havde været mit Onske, mit Haab, at det aldrig skulde gjentages mere — desto vanskelige blev det fuldt at opretholde de forfatningsmæssige Tilstande, da jeg sagde dette, var det ikke som